

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. V.,
bytem X
zastoupeného Mgr. Danielem Marouškem,
advokátem se sídlem Dvořákům okruh 2147/11, 794 01 Krnov

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje,
se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 5. 2018, č. j. KUOK 51725/2018,
sp. zn. KÚOK/25669/2018/ODSH-SD/7693,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, usnesením ze dne 13. 7. 2018, č. j. 72 A 26/2018 – 11, postoupenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Konice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I.

stupně“) ze dne 20. 12. 2017, č. j. KON 14229/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jako opožděné. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 24. 3. 2017 v 17:05 hod jel jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. X, reg. zn. X, modré barvy v obci Ochoz, ve směru od středu obce na obec Raková, kde v místech Ochozského mlýnu u domu č. p. 18 zastavil a byl kontrolován hlídkou Policie České republiky (dále též „PČR“), přičemž při kontrole byla provedena dechová zkouška na alkohol přístrojem Dräger Alcotest 7510, v. č. ARDL-0340, a byla prokázána hladina alkoholu minimálně ve výši 0,32 ‰ alkoholu. Tím došlo k porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) silničního zákona, neboť žalobce porušil povinnosti řidiče a řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) silničního zákona ve vazbě na ustanovení § 35 písm. b), c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena sankce ve formě pokuty ve výši 5 000,- Kč, podle ustanovení § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) silničního zákona sankce ve formě zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 11. 7. 2018 žalobce předně uvedl, že je prvostupňové rozhodnutí nicotné ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, neboť se jedná o rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným, a jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný ale v rozporu s ustanovením § 77 odst. 2 správního řádu nicotnost prvostupňového rozhodnutí nezjistil a neprohlásil, ačkoliv vady rozhodnutí vyplývaly z obsahu správního spisu a žalobce na ně upozornil.
5. Správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí po písemném vyjádření žalobce, v němž žalobce upozornil, že předmětná kontrola PČR trpí nepřehlédnutelnou vadou nezákonnosti, jelikož tato kontrola byla provedena až po zaparkování vozidla žalobce (po ukončení jízdy žalobce) a na soukromém pozemku, kde byl žalobce v dané době v pronájmu. Žalobce přitom jednoznačně uvedl, že alkohol požil až po ukončení jízdy. V této souvislosti žalobce upozornil, že PČR měla dostatek možností provést kontrolu na silničních komunikacích

v souladu s příslušnými obecně závaznými právními předpisy, a předejít tak nelegálnosti silniční kontroly jejím provedením na soukromém pozemku. O tom, že šlo o soukromý pozemek, přitom nemohlo být pochyb, jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí.

6. Z důvodu, že se žalobce v době vánočních svátků roku 2017 a na začátku roku 2018 zdržoval z pracovních důvodů mimo své bydliště pro doručování písemností, vyzvedl si prvostupňové rozhodnutí až v průběhu ledna roku 2018, přičemž na něj reagoval přípisem označeným jako odvolání, které doručil dne 21. 2. 2018 žalovanému. Jelikož žalobce považoval od počátku silniční kontrolu PČR na soukromém pozemku za nelegální, předpokládal, že žalovaný bude respektovat jeho námitky a prohlásí prvostupňové rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 77 správního řádu za nicotné. Žalovaný však místo toho odvolání z ryze formálního důvodu pro opožděnost zamítl a po obsahové stránce se prvostupňovému rozhodnutí nevěnoval, ač k tomu byl povinen.
7. Za hlavní vady prvostupňového rozhodnutí považoval žalobce následující.
8. PČR nerespektovala základní zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, což správní orgán I. stupně vůbec nereflektoval.
9. PČR při realizaci silniční kontroly neměla dostatečnou místní znalost, kde je či není oprávněna provádět silniční kontrolu.
10. Tvzení npor. Mgr. X, že PČR jednala v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb., ani tvrzení, že pozemek nebyl nijak označen tabulí „Soukromý pozemek“, bez uvedení zákona, který by tuto povinnost ukládal, ani tvrzení, že v budově byla restaurace, kde běžně parkovala vozidla hostů, nemůže zhojit nelegálnost silniční kontroly na soukromém pozemku, přesto na nich správní orgán I. stupně postavil své rozhodnutí.
11. PČR se nepokusila zastavit žalobce k provedení silniční kontroly na veřejné pozemní komunikaci, ani nepoužila standardního světelného osvětlení vozidla, zvukové signalizace k možnosti zastavení řidiče na pozemních komunikacích, což vykazuje znaky svévole ze strany
12. Z důkazů není zřejmé, proč PČR nezajistila přítomnost třetí osoby při realizaci kontroly řidiče na soukromém pozemku.
13. František Sláma potvrdil jako svědek, že v inkriminované době zaregistroval na soukromém pozemku příjezd a zaparkování vozidla žalobce, který po té vypil jedno pivo. Tuto svědeckou výpověď správní orgán I. stupně nijak nereflektoval. Ze svědecké výpovědi rovněž nevyplývá, že by jednání PČR při vjezdu na soukromý pozemek vykazovalo znaky svědčící o pronásledování žalobce z důvodu porušení pravidel silničního provozu. Silniční kontrolu tak nelze odůvodnit ani odkazem na pronásledování.
14. Ze všech okolností lze dovodit, že žalobce byl provedenou silniční kontrolou na soukromém pozemku překvapen a nedokázal se dostatečně koncentrovat, přesto s policisty spolupracoval a na dotaz, zda vypil nějaký alkohol, jasně odpověděl, že po příjezdu a zaparkování vozidla vypil jedno desetistupňové pivo. Přesto byla dechová zkouška provedena, což je

v hrubém rozporu se základními povinnostmi policisty při výkonu služby, přičemž ani tuto skutečnost správní orgán I. stupně nezohlednil.

15. Předmětné vady jsou dle žalobce takového charakteru, že způsobují nicotnost prvostupňového rozhodnutí. Na nicotnost rozhodnutí nemůže mít vliv pozdně podané odvolání proti takovému rozhodnutí. Je-li rozhodnutí nicotné, musí na tuto skutečnost nadřízený správní orgán reagovat v souladu s úpravou správního řízení, což se v případě žalovaného nestalo. Měl-li žalovaný informace o vadách způsobujících nicotnost prvostupňového rozhodnutí, měl takový přezkum nicotnosti *ex officio* provést.
16. Žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a prvostupňové rozhodnutí prohlásil za nicotné.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2018 nejprve zmínil ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu, které stanovuje, za jakých podmínek může být rozhodnutí správního orgánu prohlášeno za nicotné. Dle tohoto ustanovení je nicotné rozhodnutí takové, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
18. Žalobce dle podané žaloby považoval rozhodnutí správního orgánu za nicotné pouze na základě toho, že byl kontrolován policisty na soukromém pozemku. Tuto skutečnost lze stěží podřadit pod jednu z podmínek stanovených v ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu.
19. Nad rámec výše uvedeného se žalovaný ztotožnil se stanoviskem PČR, dle kterého má PČR dle zákona č. 273/2008 Sb. oprávnění vstoupit i na cizí pozemek.
20. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

21. V návaznosti na vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že žalovaný v zásadě souhlasí s tím, jak žalobce vylicil skutkový stav v žalobě. Žalovaný tudíž souhlasí s tím, že silniční kontrola PČR byla provedena na soukromém pozemku. Je však nutné odmítnout stanovisko, že by takový postup PČR měl být v souladu se zákonem. Žalobce odkázal na ustanovení § 40 zákona č. 273/2008 Sb., který upravuje podmínky pro vstup policisty na pozemek bez souhlasu vlastníka, přičemž ani jeden z těchto zákonných předpokladů nebyl v projednávané věci naplněn. Taxativní výčet případů vstupu policistů na pozemek nelze nad rámec zákona rozšiřovat.
22. Právě porušení zákona ze strany policistů bylo výlučným důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Dojde-li k takovému překročení zákonem daných pravomocí příslušníků PČR, nelze podle názoru žalobce vůbec o nicotnosti následného rozhodnutí správního orgánu pochybovat. Přístup žalovaného k projednávané věci je

projevem schvalování libovůle ze strany příslušníků bezpečnostních sborů ČR, u nichž by naopak mělo být přísné dodržování zákonných pravidel jejich postupu bezvýjimečným pravidlem.

23. Z ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu tudíž vyplývá, že žalovaný byl povinen při znalosti všech relevantních okolností celé věci prohlásit prvostupňové rozhodnutí za nicotné, a to bez ohledu na další jednání žalobce. Neučinil-li tak, nemůže jeho rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.

V. Průběh ústního jednání

24. Krajský soud nařídil na den 25. 6. 2020 ústní jednání.
25. Zástupce žalobce nad rámec podané žaloby nepopřel, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno opožděně, nicméně mělo být bráno jako podnět k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se však těmito aspekty podání žalobce nevěnoval a z čistě formálních důvodů odvolání zamítl a dál se věci nezabýval.
26. Žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí považoval za zákonné a správné, z toho důvodu odvolání pro jeho opožděnost toliko zamítl. Žalovaný měl za to, že prvostupňové rozhodnutí nesplňovalo podmínky nicotnosti ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
28. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání jako opožděné, soud přezkoumá pouze z procesního hlediska, to znamená, zda bylo odvolání důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 2 As 53/2007). Z výše uvedeného vyplývá, že rámec soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání pro opožděnost, tvoří pouze uvedená skutečnost. Optikou tohoto názoru nahlížel soud i na souzenou věc.

30. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
31. Soud považoval za vhodné nejprve stručně rekapitulovat skutečnosti podstatné pro nyní posuzovanou věc. Ze správního spisu bylo zdejším soudem zjištěno, že prvostupňové rozhodnutí bylo dle přiložené doručky žalobci doručováno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 22. 12. 2017, žalobce však nebyl zastižen, proto byla zásilka téhož dne uložena u poskytovatele poštovních služeb a žalobce byl výzvou ve schránce vyzván k vyzvednutí zásilky, přičemž mu bylo rovněž zanecháno poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Žalobce si v úložní době zásilku nevyzvedl, pročez mu byla dle přiložené doručky dne 10. 1. 2018 vložena do schránky. Zásilka tedy byla žalobci v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu doručena fikcí uplynutím 10 dnů ode dne zanechání výzvy. S ohledem na skutečnost, že tento den dopadl na státní svátek 1. 1. 2018, přesunul se konec lhůty ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na nejbližší pracovní den, což byl den 2. 1. 2018. K tomuto dni se tedy prvostupňové rozhodnutí považovalo za doručené žalobci, a to prostřednictvím fikce doručení. Od tohoto dne, resp. ode dne následujícího, poté počala běžet zákonná patnáctidenní lhůta (§ 83 odst. 1 správního řádu) k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, která uplynula dne 17. 1. 2018. Následující den, tj. 18. 1. 2018, poté prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 23. 1. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Z kopie obálky, ve které bylo odvolání správnímu orgánu I. stupně doručeno, vyplývá, že žalobce tuto zásilku podal jako expresní u poskytovatele poštovních služeb dne 22. 1. 2018.
32. V případě žalobce tedy vyvstává k posouzení otázka, zda žalovaný postupoval zákonně, zamítl-li odvolání žalobce pro opožděnost.
33. Dle ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu platí, že *opožděné nebo nepřijatelné odvolání odvolací správní orgán zamítne*.
34. Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byly k vyzvednutí připraveny, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty*.
35. Podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je podání *možno učinit v písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že je podání do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu*.
36. Podle ustanovení 83 odst. 1 správního řádu *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty*.

37. Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin; v pochybnostech se za počátek lhůty považuje den následující po dni, o němž je jisto, že skutečnost rozhodující pro počátek lhůty již nastala.*
38. Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, *případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.*
39. Pro počítání lhůt pro provedení úkonu správní řád v ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) stanoví,
že lhůta je zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
40. Podle ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu se v pochybnostech lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.
41. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu tedy stanoví, ke kterému okamžiku je podání vůči správnímu orgánu účinné. V případě podání odevzdaného k poštovní přepravě musí být pro zachování lhůty současně splněny dvě podmínky – podání musí být _____ dáno _____ na _____ poštu ve lhůtě a adresováno příslušnému správnímu orgánu. Jestliže jsou splněny obě tyto podmínky, nezáleží na tom, kdy podání došlo tomuto správnímu orgánu, a dokonce, zda mu vůbec došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 87/2011 - 66). Podání je tak možno považovat za včas učiněné jen tehdy, bylo-li žalobcem, kterého v tomto směru tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní, jednoznačným způsobem prokázáno, že podání bylo dáno na poštu ve lhůtě a bylo adresováno příslušnému správnímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze _____ dne _____ 16. _____ 7. _____ 2009, sp. zn. 9 As 31/2009).
42. V nyní posuzované věci však žalobce sám přiznal, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno opožděně, tudíž tato skutečnost není mezi stranami nikterak sporná. Žalovaný proto správně uzavřel, že žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí opožděně, pročez si opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti tohoto závěru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit, přičemž ani žádnou skutečnosti vyvracející závěry žalovaného ve svém odvolání či podané žalobě neuváděl. V řízení tak neexistovaly žádné pochybnosti, které by značily nutnost uznat podané odvolání za včasné ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu. Žalovaný proto dle názoru zdejšího soudu správně vyhodnotil a řádně odůvodnil, proč odvolání žalobce zamítl jako opožděné. Pokud se žalovaný namítanou nicotností ve svém rozhodnutí nezabýval, nelze mu v tomto směru cokoliv vytknout, neboť prohlášení

rozhodnutí za nicotné je vyhrazeno pouze pro natolik intenzivní vady rozhodnutí (absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí aj), pro které je nelze ani za rozhodnutí považovat. To však bez dalšího nebyl případ posuzovaného prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy po prostudování daného správního spisu dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný.

43. S ohledem na vše výše uvedené lze dle krajského soudu uzavřít, že od data doručení prvostupňového rozhodnutí fikcí ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. od data 2. 1. 2018 (resp. ode dne následujícího), běžela zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, která v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu uplynula dne 17. 1. 2018. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo žalobcem předáno k přepravě dne 22. 1. 2018, nebylo podáno v odvolací lhůtě a bylo tedy opožděné. Námitku žalobce proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
45. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
47. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.